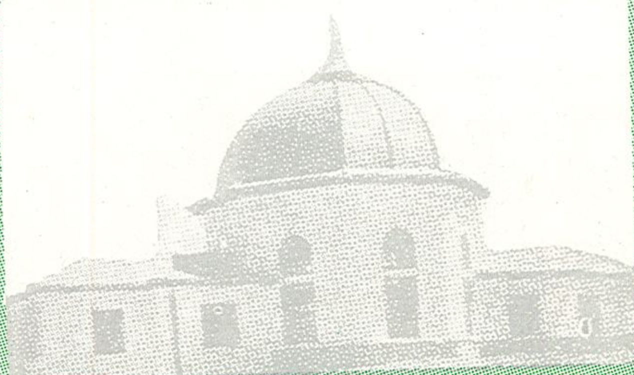
"بسکه شنیدی صفت روم و چین
خیز بیا ملک سنائی ببین"

دیار سنائی (رح)

بمناسبت عرس حضرت حکیم سنائی غزنوی
(میزان ۱۳۷۲ هـ.ش)

(حمد باریتعالی)

خدایاازمی توحید کن لبریز جانم را
زنور احمدی بخشاصفاروح وروانم را
نمامستغرق دریای بیرنکی مرایارب
سنابخشازیک جلوه تواین تیره جهانم را
دلم سیراب عشق لایزالی کن رووف من
زعلم خودبکن روشن دل وکویازبانم را
حجاب ظلمت تن داغ محرومی من بستان
زابررحمت خود کن بهارستان خزانم را
به مینای دلم یارب پری را جلوه کر کردان
بکن آیئنه وحدت تو جسم ناتوانم را
منم کمنام وعاصی وسیه روعاجز ومسکین
بکن عارف بخود مشهور کن نام ونشانم را
به هیله من، می باقی زدست ساقی کوثر
بده جانابکن مقبول خود شرح وبیانم را

نعت رسول اکرم ص

والـلـیـل وصـف مـوی تـوصلو عـلیه وآله
والـشـمس وصـف روی تـو صـلـوعلیه وآله
هـم اولـین وآخـریـن هـم رحمـة اللعالمین
شـفـیـعی در روز جـزا صـلـوعـلیه وآله
سـاقـی کوثـر جـان جـان بدرمنیر شاه جهان
لـولاک لـولاکـت ثـنـا صـلـوعلیـه وآلـه
خـورشـیـد حق آب بـقـا مهرو وفا کان حیا
صـورت وسـیـرت خـداصـلـوعـلیـه وآلـه
آیـیـنـه خـدانـمـا صـلـوعـلـیـه وآلـه
مـظـهرشـان کـبریـا صلـو عـلـیـه وآلـه
عـالـم زرویت روشن و پیداز رویت آدم است
نـورخـدا نـور هـدا صـلـو عـلـیـه وآلـه

تــو پـیـشـوای ســالــکــان هـم رهنمای عارفان

عــاشــق بــه نــامــت اولـیـا صـلـوعلیــه وآله

طــه ویسیــن شــریـف خلق عظیمت شد لطیف

مــولاے مــاجــانــم فــدا صلــو عــلــیه وآله

دیـداروروی وروضــه ات بــاقــی به دل داردمدام

او،،هیــلــه مــن،، یــامــجتبــی صلو علیه وآله

حکیم عزنه

ای حـکـیـم غـزنـوی ای واقـف سـرخـدا
بـلـبـل بـاغ محبت شـمـع بـزم اولـیـا
درالـهـی نـامـه هـرچـه کفتـه ئی ازمعرفت
صـوفـیـان را رهـبـر است وعـارفـان رارهنما
شـرح کـردی در حـدیقـه عـلـم حق ومعرفت
مـرجـهـان شـعـرراهـم ابـتـداوانـتـهـا
عـالـم عـشـاق راتـو اولـیـن و آخـریـن
سـالکـان را رهنمـا هستـی بـه شرع مصطفی
از تـو کشته شـعـر عرفانـی به گیتی آشکار
بـوده ای ایـمـر دکـامـل واقـف سـرخـفـا
درطـریـق بـایـزیـد ونـقـشـبـنـدوفارمدی
لا یـخـوارت داده ازمـینـای وحـدت جـامـهـا
ایـکـه مـی بـاشـد مقام دانـشـت بـرتـرزچرخ
ایـکـه ادراک سخـن هـایـت دهـد جاز نراضیا

زان وجـودت را مـبارک غـزنـه میـداردعزیز
کـه بـود خـاک قـدومـت چـشم هاراتو تیا
یـا امـام الـغـیب نـوردیـده مـولای بـلـخ
مـامـریـدان را تـوئـی هـم پیشواومقتدا
دردمـنـدان را طـبـیـب حـاذق ودانـای حال
اولـیـاالله ولـاخـوف عـلـیهـم راسـزا
ای سنـائـی ای حـبـیب حـق شیـخ الـعارفین
خـیـز دردمـا مـداواکـن بـه حـق مجـتـبـی
وی سـنـائـی اے حـکـیم حـق غـوث باصفا
کـن نکـاهـی از کـرم یـاذولـکـرم برحال ما
هـیلـه مـن فیضـی نما کسب از سنای اوکه تا
روزمـحـشر پـرسنـا کـردی تـو در نزد خدا

سماع

به طوف کعبه کویت قلندرارمی رقصم
خلیل آساز شوقت در درون نارمیرقصم
منم آن عندلیب گلشن اسراراوصافت
که هردم در هوای جلوه اتاسرشار میرقصم
زشوق نرکس مستت چنان از خویشتن رفتم
که باصد بیخودی در کوچه وباز ارمیرقصم
به محراب دوابر ویت کذارم سجده هاهردم
به یادقامت نغزت به هرکلزار میر قصم
سپند مجمر نازت شدم صدبار مهرویم
سراپا سوزم از عشقت شررآثار میرقصم
نهادم طوق مهرت را چوقمری دردل وجانم
زشوق نخن واقرب هردم وهر بار میرقصم

بنو شیدم چو صهبای الستت ای شه خوبان
زکیف هو معکم دمبدم تکرار میرقصم
به لوح جان زانو اربهاالدین زدم نقشی
چومستانشاه از آن دور ازهمه پندار میرقصم
زمینای سنائی باده الفت چشیدم من
به یاد مولوی وخلوت عطارمیرقصم
شدم چون هیله من فانی به عشق ساقی باقی
نمیدانم سروپا یم پی دیدار میر قصم

سنائی

سنائی غوث مشهور و عیانی
سنائی رشک خورشید جهانی
سنائی در رهٔ عرفان و توحید
تو کامل مرشد در هر زمانی
تو در چشم خرد پیر عزیزی
امام الغیب شیخ العارفانی
شد از توچشم پیر بلخ روشن
شد از تو تازه رسم باستانی
حکیما این الهی نامه تو
شده بر مومنان قرآن سانی
توئی گنجور کنج راز یزدان
خبر از نکته های بس نهانی
تصوف راز شعرت آب ورنکی
سخن راز بنانت زنده جانی

تـــوئـــی تـــاج ســـرمـــردان غـــزنـــیـــن
خـــراســـان راتـــو نـــور دیـــده کـــانـــی

فـــرورفـــتـــی بـــه دریـــای حـــقـــیـــقـــت
کـــه بـــرفـــرق ادب کـــوهـــر فـــشـــانـــی

ایـــا غـــوثـــی کـــه چـــون نـــامـــت عزیزی
ایـــا پـــیـــری کـــه چـــون یـــادت جـــوانـــی

بـــه حـــق حـــرمـــت آل پـــیـــامـــبـــر
کـــه مـــارازیـــن مـــصـــیـــبـــت هـــارهـــانـــی

کـــدای دولـــت خـــود هـــیـــلـــه مـــن را
بـــه مـــلـــک بـــاقـــی وصـــلـــت رســـانـــی

میهن

ای وطـــن ای مـــیهـن صاحـــبدالان

کـــشـــور آزاده نـــام آوران

جـــلـــوه گـــاه آفـــتـــاب و مـــاهـــتاب

آســـمـــان پـــر فـــروغ بـــی سحاب

افـــتـــخـــار جـاودانـــم عـــشـق تـــو

لالـــه بـــاغ روانـــم عـــشق تـو

مـــن اگـــر خـــاری بـــه گلـــزار تـــوام

یـــا گـــیاهـــی روی دیـــوار تـــوام

هـــرچـــه هستم از تـــو هـــستم ای وطـن

ای فـــدا راه تـــو ایـــن هـــســـت من

شـــادزی آزادزی انـــدر جـــهـــان

ایـــکـــه نـــام نـــیـکـــویـت افـــغـانستان

التجا

شرمسار از کرده ام بر تو پناه آورده ام
آفتاب رحمتی روی سیاه آورده ام
عهد بشکستم به غفلت در تمام عمر خویش
هستیم برباد رفته اشک و آه آورده ام
روزها در فکر دنیای دنی غافل ز تو
ذولکرم پشت خم از بار گناه آورده ام
منفعل از کردن و از گفتن و از خوردنم
توسن حرص و هوا را کی به راه آورده ام
غیر لطف من ندارم از کسی چشم امید
نیستی و عجز خودمن داد خواه آورده ام
میکند احمد شفاعت امتان خویش را
افتخار امتی را من گواه آورده ام
هیله من عاصیست لیکن یا کریم کارساز
بنده کی خود به پیشت عذر خواه آورده ام

مدهوش

مـــرا مـــدهـــوش چشـــم نـــازنینت ساختی رفتی
دلـــم (چون قطره اشکی زچشم انداختی رفتی)
نـــمـــیدانـــی مکـــرای آفتـــاب ســـرزمـــین جان
بـــه زنـــجـــیر دوکـــیســـویت اسیرم ساختی رفتی
تـــوزیـــباروی بـــی پـــروازجورت سوختی جانم
چـــرااز پـــرده عشـــقـــم بیـــرون انداختی رفتی
تـــوبـــاآن تـــرکـــتـــازیها که اندر ملک دل داری
چـــرا تـــرک مـــرا کـــردی وتـــوسن تاختی رفتی
تـــرامـــن حلـــقـــه درگوشـــم مگر آتش مزاج من
هـــزار افســـوس وصد حرمان مرا نشناختی رفتی
زانـــدوه تـــو خـــواهـــم مـــردآخـــر ازچه روناٸی
چنـــیـــن از تـــاق ابـــرویـــت مرا انداختی رفتی
ســـزدکـــر هیـــلـــه مـــن هردم فدای ناز تو کردد
کـــه از فـــیـــض نکـــاهت بـــاوقارم ساختی رفتی

حسن

جذبه عشق اوچنان بینم
که رخش ظاهر ونهان بینم
نیک بنکر تیوای پرنده قدس
عکس او درمیان جان بینم
میم احمد نمود ذات احد
جلوه اش شش جهت عیان بینم
خنده کم کن به کریه ام زاهد
این همه بی تو بدکمان دیدم
شده ام مست چشم مست کسی
لعل او همچو ارغوان بینم
کردهد باده ساقی کوثر
همه تن چشم وعاشقان بینم
آنچنان مست آن پیاله شوم
همه جایارلامکان بینم

هـــو مــعــکــم چـــو کـــشـــت قـــوت دل

بـــی نـــشـــان را هـــمـــه نـــشـــان بـیـنـم

حـــســـن یـــــزدان بـــه روی انـــســـان بـیـن

شـــاکـــرم زانـــکـــه مـــن هـــمـــان بینم

هُــیـلـه مـن گـشـت عـاشـق وفـانـی

بـــاقـــی آن حـــســـن جـاودان بـــیـنـم

نگاه

مـــرا بـــا یـــک نگـــاکرم خود دیوانه کردی یار
مـــرا افـــسانـــه هـــر خانه وویرانه کردی یار
بـــودی قـلـــب زارم بـــانگـــاه مهـــر آمـــیزت
زهـــجـــرانت شـــدم بیمـــا روتو پروانکردی یار
فـــرامـــوشـــم نمیکـــردی توای شمع جهان افروز
زجـــورت ســـوختـــم یکدم مرا پروانه کردی یار
رهـــائـــی از غـــم عشق تو میخواهم ولی جیا
شـــده عـــمـــری که در قلب حزینم لانه کردی یار
اگـــر مـــایـــل به عشق من نبودی چشم
چـــرا زخـــدمـــی مـــرا بـــا خنجر مژگان کردی یار
تـــوای مـــمـــنـــاری شهنـــار ـــ دلدار بی پروه
چگـــونـــه هیله من رایکد می بیگانه کرد

وصلت

شــــدم والــــه حــسنت من چه واله ؟ واله شیدا

تــو بــنــکــر وامق خود را چه وامق ؟وامق عذرا

تــو شــاهــنشای نازمن چه نازی؟ناز صد کلشن

چــه کلــشن؟ کلـــشن پــر کل چه پر کل حمرا

دل ودیــنــم زکـــف بــرده نکـــاه قصه پزازت

چــه قصــه ؟قصــه عاشــق چه عاشق؟ عاشق رسوا

شــدم از خــویشتن بیخوداز آن یک جرعه صهبا

چه صهبا کهنه وپر کیف چه کیفی؟ کیف آن لبها

دلــم رازنـــده مــیــداردهــمــیشه یادرخسارت

چه رخساری چو برک کل چه کل؟ کل هائے ناپیدا

نــمــوده دام زلــفــانــت مراومر غک دل را

اســیــر تــواســیــرچــون اســیــر یکــه وتنها

شــبــی چــون خــرمــن کلها درآغوشم ترا دیدم

چــه دیدن دیدن وصلت چه وصلت؟ وصلت رویا
زهــجــرت بــی وفــاهــردم درون سینه پرداغم
چـــه داغ داغ صــدلالــه چــه لاله؟ لاله صحرا
بــه روز حشــرکــن وعده چه وعده؟وعده وصلت
بــکــن تــو "هیــلــه من" زنده زچه؟ از وعده فردا

پروانه

منم پروانه روی نکویت
نخواهم جزشمیم مشکبویت

سروجان ودلم اے نازنینا
فدای حلقه یک تارمویت

به آن گفتاروکردارے که داری
منم عاشق منم عاشق به خویت

به ابرویت نهادم سجده هامن
به امیدی که کردم خاک کویت

شدم دیوانه ات اے مایه ناز
گرفتارم گرفتارم به رویت

گرآئی برمزار"هیله من"تو
شودتا روز محشر مدح کویت

خورشید

تو خورشید سمای من
توئی مهروفای من
منم جانا گدای تو
نزاکت پادشای من
شدم صید نگاهت من
توئی فرخ لقای من
کمند زلف پیچانت
شده زنجیرپای من
من بیمار دیدارت
توئی جانا شفای من
منم مجنون نازتو
قسم هالیلای من

منم فرهاد عشق تو

توئی شیرین ادای من

دوابر ویت مراقبله

توئی خود کبریای من

زهجرانت بمیرم من

الاصدق وصفائی من

به بودت هیله من زنده

توای آب وهوای من

ناتوان

نـــاتـــوانـــم دروصـــال دوستـــان ازبسکه من

جـوی خـون مـیـریـزازچشمان گریانم عزیز

کـورگـشـتـه دیـده عقل و شعورودیدمن

تـاکـه مـغـلـوبـم به زیربارهجران ای عزیز

خـصـلـت کـج گـردی ایشان چه میپرسی زمن

نیـست آثـار وفـا در فـطـرت خـوبان عزیز

هـیـلـه مـن غـزنـوی پـامال نازت میشود

ای عـزیـزم پـابـنـه بـردیـده وجان ای عزیز

ناز

عشوه تو ناز تو وعشق تو

برداز من خواب وآرام وقرار

کرمی لعل لب میکون تو

بردل وجانم زده صدهاشرار

برده ئی دین ودلم بایک نگاه

شکوه دارم زتو وروزکار

جانم شیرینم به قربان سرت

بانگاهی سوختی ام شعله وار

(هیله من) گرددفدای نازتو

دلبرا هرلحظه بی قیدوشمار

صلح

سـروصـلـح وصـفـابـه گلشن ما

قـدرسـا کـرده در نـمـو بـاشـد

مـن بـه او رنـگ صـلـح مـی نـازم

نـوع انـسـان مـطـیـع او بـاشـد

کـشـور مـاسـت آسـیـاراروح

هـردمـش صـلـح آرزو بـاشـد

مـردم مـسـلـم سـیـاره مـا

ایـن هـمـارا بـه جـستجو بـاشـد

صـلـح جـویـد هـمـیـش مـردم ما

مـردوزن جـمـلـه صـلـح خـوباشد

تـنـدراسـت خـامـه تـوای "هلیـه منْ"

بـرسـرآنـکـه جـنـکـجـو بـاشـد

افغان

میهن آزاد ما مأمن اجدادما
شهره دورانست کشور افغانست
شهره دنیا شده غزنه وبامیان او
هم بلخ وبدخشانست کشور افغانست
کودک امروزما رستم فردابود
طفل نو آموزما فرهیخته فرادبود
سطح وآگاهی ما فهم وبینائی ما
برتر ازاذهانست کشور افغانست
دررهٔ آرمان ما اهریمن خواروزبون
دشمن وبدخواه مادرهرس افتاده چون

ضـربـه شـمـشيـرمـا وحدت وتدبيرما
رســم نــيا گــان اســت کشــور افغانست
آرمــان هـمـه کــان اعــتـلای میهـن است
زنــده گـی باشـرف بـهـر هرمردوزن است
مــلــت غـمـديـده را هــيـله من غزنوی
نــيـک مـژده رسـان اســت کــشور افغانست

به بهاوالدین بلا گردان

شاهدو ساقی من حضرت شاه نقشبند
هادی وحامی من حضرت شاه نقشبند
پر تو افکن به من اے اخترتابان دمی
چشم و بینائی من حضرت شاه نقشبند
زکدایان سرکوی تو میباشم من
تخت وپادشاهی من حضرت شاه نقشبند
من که گمگشته وسرکشته دیدار توام
راز پنهانی من حضرت شاه نقشبند
من که بیمارم و محتاج به دربار توام
شافی وکافی من حضرت شاه نقشبند
نقش کن نقش الله بردل غمدیده من
مانی وبانی من حضرت شاه نقشبند
هیله من رازغلامان درت بشماری
رهبر وناجی من حضرت شاه نقشبند

تیر ناوک

دلم از یک نفس چون طور سازی
حجاب ظلمت تن دوری سازی
دل سرگشته ونالان من را
به اصلش یاالله مقدور سازئ
زسرهو معکم یا الهی
دو چشمان خودی راکور سازی
ذذکر خفیه نام عزیزت
به تخت دل مرا معمور سازی
به تنزیه وبه پاکی وطهارت
زعشاق خودم مشهورسازی
به اخفا گرد عالم درنور دم
زاذکارت مرا مفکور سازی

زسراکبر واخفای اعظم
سراپای تنم مستورسازی
چوطوق عذر برگردن نهادم
بیک جلوه مرا منصور سازی
ز تیر ناوکت گردیده بسمل
به حمدت هیله من مسرور سازی

هنر

صاحب هنر از طعنه اغیارنر نجد

درراه دوست از خس وازخارنر نجد

برچهره گلگون دلآرام اگر دل

عاشق شوداوازغم بسیار نرنجد

هرکس که شود مست می وصل سراپا

منصور صفت ازرسن ودارنترسد

درزمرۀ مردان جهان سنک محک باش

بایدکه ترا خاطر ازادبار نرنجد

باصبرروتحمل نشنیدی توکه گفتند

هم لعل بدست آیدوهم یار نرنجد

خوکرده در داست "هیله من" عزیزم

صدبار به سرافتد ویکبار نرنجد

باغ محبت

به باغ محبت شدم باغبان
بیارم گلی از برت ارمغان
سخن گر نگفتی نه بشناسدت
که پنهان بود مرد زیرزبان
تعاون به همنوع میدار تو
به تقوی ونیکی توای قدردان
چنان هر نفس کرد راهت قریب
سوی مرگ کن هوش اے نکته دان
غنیمت شمر فرصت و وقت را
بدر شوزغفلت تو خودرا بدان
که هم خودشناسی شناس خداست
به چشم دلت بین همه جان جان
بگفت این سخن هیله من اے عزیز
زاندیشه اش یادکاری نشان

شعار

چه میشود که شبی در کنار من باشی
نگار نازنین ودلفگار من باشی
زروی مهرووفا ناهمنشین من گردی
به دشت خشک وجود آبشار من باشی
به خندهٔ نمکین ونگامهر اگین
روانبخش تن پر خمار من باشی
گَهی به باغ امیدم چو موج گل خندی
گَهی چوفکر وصالت قرار من باشی
هزار تیردعا کرده ام حواله به چرخ
که همچو آهوی وحشی شکار من باشی
ززخم خنجر عالم مراچه باک بود
اکر تو داروی جان نزارمن باشی
خداکند که توای ماه آسمان ماه طرب
فروغ زنده گَی وروزگار من باشی
به جز حدیث تو نبودبه گفته های سنا
بهار هیله من وهم شعار من باشی

اولین دیدار

نگاهت را من اززلف سیاهت دوست تردارم

که من صیادم وباتیر الفت بیشتر دارم

هزازان سجده میخواهم کنم برتاق ابرویت

اگرچه از غمت صد داغ خونین بر جگر دارم

به یاد آن نگاه گرم و مهر آگینت اے جانا

اکر شعری سرایم شور صد محشربه سردارم

دل و دین را فدای چشم شهلائے تو میسازم

زجام لعل میگونست هواهاے دگردارم

الا مولاے بی همتاز هجرت سوختم بنگر

هزاران زخم آتش گون زتو بربال و پردارم

به ملک و کشور جانم شهنشاهی ، شهنشاهی

به رکهایم زدست جور وبیدادت شرردارم

زشوق اولین دیدار تو مخمور و مدهوشم
عجب محواست جان و تن روان بی خبردارم
زخاک نقش پای ناز نینت ای بت رعنا
بده کحل ضیابخشی که آنرادر بصر دارم
زحرمان مهٔ رویت کنم بس ناله و فریاد
زهجرت ناله هاے سرکش امابی اثر دارم
به تیغ ات کشته بسمل هیله من اے پادشاه ناز
چه می پرسی زروزها ییکه از شب تیره تر دارم

سپهر ناز

داغـــم از ســـودای حـــرمـــان مـــهٔ رویـــت بتا
تـــو سپـــهـــر نـــاز وخـــوبـــی و تـــجـــلـــی خدا
دل تـــســـلـــی کـــه شـــود هـــجـرت بکردخاکستم
زنـــــده جـــاویـــدکـــردانـــم دلابـــایـــک ادا
زان شـــراب لـــعـــل میکونت که دارد کیف عشق
کـــن بـــرایـــم یـــک قـــدم ایشوخ بی پروا روا
مـــن شـــدم بـیـمـــار وزار دوری ات ای شـــاه نـــاز
ســـجـــده بـــر تـــاق ا بـــرویت برای من شفا
کـــور گـــشـــتـــه دیـــده دل در غـــبـــار انـــتظار
بـــانکـــاهـــی کـــن تـــو جـــان آیـــینهٔ دل راصفا
از خـــدا جـــزوصـــل تـــو چـیـزی نخواهم تا ابد
دردودرمـــــان مـــنـــی دانـــی تـــوای فـــرخ لقا
کـــــرزروی لـــطـــف آئـــی هـیـــلـــه مـــن را در کنار
بـــر تـــوبـــنـــمـــا یـــدهـزاران بار نقد جان فدا

سیه روز

تـــادیـــده خــونــبــارم افتــیــده به چشمانست

صــدزخــم زدی بــردل بــاخــنــجــر مــژگانت

بــایــک نــکــه فهــمــیــدم در لحظـه دیدارت

ســـازی تــوسیــه روزم هــمــگــونــه زلفانت

در حـــلـــقــه زلــفــیــنت مــرغ دل مـحزونم

کــردیــداسـیــرای وای درچــــاه زانـــخــد

صـــد بـــار بـــه خــود گفـتم هر کز نکنم یادت

امـــاچـــه تـــوان کــردن بـــانــرکــس فتانست

ســرمست کــی ام سازی مــخـمـور توام عمری

یــک جـام مــی ام درده زان غـنـچـه خندانت

ســـرمـــایـــه نـــازمـــن ازهـجـر تـو مهجورم

افــســانـهٔ مـــن بـــشـــنــواز زلــف پــریشانت

از هـــیـلــه مـــن ایـــن فـــریـــاد تـــاروز ابد آید

جــان و دل و دیـــن مـــن هـــر لـــحظه به قربانت

باده عرفان

ساقی بیا که باده عرفانم آروزوست
جامی به یاد خلوت یارانم آرزوست
شوری دیکر به سینه من موج میزند
دامان دل به دست نیستانم آرزوست
خورشید درنهادمن وغرق ظلمتم
یک لمحه روشنائی یزدانم آروزست
دیکر من وثنای خداوندکار بلخ
کز دیوودد ملولم وانسانم آرزوست
ای آفتاب دانش وی آسمان فضل
از پر تو لطف فراوانم آرزوست
برخاک آستان تو سرمی نهم به شوق
زآنجا هوای روضه رضوانم آرزوست

اکنون که کَشت باغ دلم سبز یادتو

بسیار ناز هابه بهارانم آرزوست

روزی کرت بحال دلم یک نظرفتد

خواهم ملک زعرش که دربانم آرزوست

تادل نهم به راه تو صد دل بود به کار

تاجان کنم نثار تو صد جانم آرزوست

افسرده کَی نموده جفا هابه هیله من

بنمای رخ که باغ وکلستانم آرزوست

دیار سنائی

ای غزنه ای دیار سرود وترانه ها
ای شهر شعر و دانش وافسانه و ادب
اوج بلند عشق
نام تو بر چکادزمان چونکینی فتح
دردیده گان روشن خورشید
بشگفته بی بدیل
من از دیار دور
از مرزهای سبززمان قصه می کنم
کوئی تمام هستی من چون فسانه ئی
در جلوه شکوه تو ایجا دمی شود
من قصه می کنم
اما هزار واژه افسوس
همچون شکونه های فرومرده روی خاک

در قصه های من بیدارمی شو:

شهر بزرگ من

اقصای روزگار

چون تو ندیده بود جهانی که آفتاب

هر صبحگاه از پی آن قله های دور

بربرجهای روشن تو بوسه می نشاند

در باغ تو ترانه سبز بهار بود

در دشت تو تبسم گلهای زنده گی

در آسمان آبی تو خنده طلوع

هان ای دیار من

ای برترین نشانه عرفان

دانم زسیستان

مردی برای قامت سبز تومی تنید

در کارگاه ذهن فروغین خویشتن

آن حله های شعر

تاجامهٔ فراخور اندام تو شود

من آشنا به نام تو ام در تمام عمر
من عشق خویش را
از صخره های کوه تو آغاز کرده ام
آخر چه کو یمت ای آشیانه سیمرغ
آفتاب
اینجا هنوز هم
از جاودانه شط خروشان روزکار
نجوای غمکینانه تو میرسد به گوش
زان شعله های شوم دنائت
آنجا که مرد خیره سری بادودست شب
صدها هزار پرچم بوناک دودرا
بربرجهای سوخته افراشت غصه ناک
اما شکوه تو
آن چشمه سار شعر سرود وترانه ها
از عمق یک تباهی و آتش
از نو شگفته شد
ققنوس نام تو

با بالهای روشن عرفان

تا سرزمین خنده آفاق پر کشود

ای جاودانه مادر من سرزمین من

تو زنده ئی هنوز

نام بزرک تو

در ضربه های نبض هزاران هزار شعر

درخنده های شاد هزاران هزار عشق

نام تو زنده است

با نام جاودانه بومسلم

آن دیدگان روشن مولای روم و بلخ

نام توزنده است در خانقاه عشق

در جذبه سماع در امتداد جاده پر نور

زندگی

تا بیکرانگی

شعر و سرور من وین هست وبود من

بادافدای تو بادافدای تو

ای غزنه بزرگ ای غزنه بزرک

انتظار

الاسا قی کمکشته امید
کجائی تو
که من درانتظار خنده زیبای یک ساغر
شراب زنده کی را درشتاب کامهای خویش پیمودم
واماتو

مگر آن ساغر لبریز را بر صخره های خشم بشکستی
که دکر من زشرق دستهای تو
نمی بینم طلوع آفتاب روشن ساغر
دریغا تو نیاز تشنه گیهای مرا گاهی نمیدانی
که تو بر جنگل انبوه جان من
شکوه صبح نورزی
نشاط موج بارانی

بیتاب

چه سازم بادل پر درد بی تاب
دلی کزآتش غمها شده آب
دلی کوباتپید نهای پی هم
به رگهایم شرارے بر فروزد
که شب هاتا سحر گاهان روشن
نمی افتد به چشمم سایه خواب

عروس البلاد

عــــروس نــــامــــدار مــــيــهــن مــــا
ای پــــــــریــــــــرو
پــریــرویــیکه جلالت چشم عالم خیره
مــــــــــیــــــــــسازد
مــــــــــهــــــــــرویکه
شــعــاع تــابــنــاک مــعــرفــت وحــدانیت
از وجــــود نــــازنــــیــــنــــت
عــــالــــمــــی را نــــور مــــی بــخشد
عــــروس نــــازنــــیــــن شرق
چــــه شــــد آن قــصــر محمودی ومسعودی
چــــه شــــد آن خانقه ها میکده ها .مدرسه هایت
کجاآن پیر هجویرت (داتاد گنج بخش)
تانماید قله های نور عرفان را

کــجــا بـلـغـار وبـو نـصـر مشـکـانت

بـــزرگــمــردان راه عـــشـــق

کـــه بـنـمـایـد مـشـام خـاطر دلها نوازش

کــجـائـی ای عــروس بــی بـدیـل سده ها

چــرا خــوابـیـده ئـی بـر خـاکدان امروز

نـمـیدانـم خــدایــا ایـن چه رازی هست

چــه رازی کــه عــروس غـزنـه مان

زخــوابــش بــرنــمــی خــیــز د

الادانــای راز ای دیده کان روشن مولای روم وبلخ

تــــرا ســوگــنــد بــر آن لایــخـوار

وآن هــمــدانــی پــیــرت

زجـــابـــر خــیــز

ســرانکشت مسیحائی خودرا بروجود این عروس

نازنینت

ونــبــض دســت آن زیبـاتـریـن زیبای عالم را

تــپــیــش بــخــشــا

الافیاض !

کنون بیرونی است
اختر اقبال محمود را
بر بلندی ای فلک دگرنمی بیند
عروس دلربایش رابخاک سردمی یابد

الا ای! رهبر راه حقیقت ای علمدار ره عرفان
الا مولای عالیشان
زفیض تو همه باروی غزنه کعبه کردیده بود آنگا
وباعرش معلا همسری میکرد
ولی امروز آه بنکر!
چه دردی کشته دامنکیر آن زیبا

بیابنگر!

مدد فرمای بر دلهای افسرده
و مرهم نه به زخم کهنه ایام
عروس نامدارت رازخواب ناز بیدار کن

تا باشد زانسوی تاریخ وزمانه

آن فردوسی فرزانه

بازآفریند شاهنامه

بیهقی فاضل باز بنویسد

زمان راکاهنامه

دل

ای هم نفس عزیز!
شب ها
ودردل شب ها
دل مصحف عزیز را بگشا
باحضور دل چنان برخوان
تاخدای یکانه سلامت کند

رباعیات

در نازبه کلهای چمن مانندی
درنشابه صهبای کهن مانندی
در سنکدلی به سان سنکستانی
در زیبائی به خویشتن مانندی

خمار خمارم زخم ات خیری
لطفی به کدایت که کند سیری
جز درکه تو درکه امیدی نه
در کعبه و مسجد و کنشت ودیری
اکر حق پرستی زهستی کذر
زکین وهوا وخودپرستی کذر
میازارکس راونیکی بکن
بدان که همائی زپستی کذ

یک قلم اسباب هستی بشکنم

غلغله در کشور جان افکنم

چشم دل بر چهره اش چون واکنم

سبحه وزهدوریا هم بشکنم

از آتش هجر تو چنان سوخته ام

وزتکه غم لباس تن دوخته ام

دانی به خیال وصلت اے سروسهی

در دل شرر امید افروخته ام

روزی زسرلطف کرم یادکنی

جان و دل من به یاد خودشادکنی

مرهم بنهی به سینه صد پاره

وزآتش مهجوری ام آزاد کنی

هنور شعله عشقت به سینه ام باقیست

هنوز منظر وصلت به دیده ام باقیست

زجور و هجر تو جان [illegible] رسد ولی

خیال نازتو بر قلب و [illegible] باقیست

زدوری تــو گشتــه ام جـکـر کـبـاب بیا

بـــه جلـوه بـنـمـا تـــو مـرا خـراب بیا

بــیـا بـیـا کــه زغـم آب کـشت جان و دلم

مـکـن دکـر بـخـدا تـو مـرا عـذاب بیا

ای تـــو هـمـه نـازیـکـدمـی بـازبـیـا

درگـلـشـن عـشـق نـغـمـه پـر داز بـیـا

دوراز تـوتـهـی از هـمـه چـیـزم جـانـا

دیـدار تـوام نـیـاز شـد بـازبـیـا

عـمـری کـه بـنـام زنـده کـانـی بگذشت

در در بـدری ونـاتـوانـی بکـذشت

روزی نـرسیـدم بـه مـراد دل خـویـش

ای بـار خـدایـا کـه جـوانـی بکذشت

غـــزنـــه

ای غـــزنـــه ای دیـار عـزیـز زمـانـه ها

ای شـهـر عـلـم و حـکـمـت و آستانـه ادب

وی کـلـز مـیـن تـاریـخ حـماسه آفرین

دارم بـــه یـــاد خـــود

زان روزکــــــارهــــا

زان رفـتـه عـصـر هـا کـه محمود قهرمان

بـخـشیـده بـود رونـق ونـام نشان ترا

آری بـیـارآرم از آن روزکـارهـا

زان عـظـمـت و جـلال وشـکـوه ووقارها

زان بـارکـاه و دبـدبـه و افـتـخـار ها

زانـدم کـه عـنـصـری آن شـاعـر بـزرک

بـراوج اوج قـلـه بـی انـتـهای شعر

همچون ستاره ئی بردیده کان اهل ادب نورمی فشاند

اری بیاد آرم از آن خوجه بزرک

زان مرد علم و حکمت وفرزانه ادب

زان کوشه کیر صوفی وعلامه سترک

زان عارف خجسته دوران باستان

زان زاده کرام

بولمجد بن آدم مجدودسنائی

آن غوث هر زمان

بانی شعر معرفت اواست درجهان

الهی

الهی من نکردم زارتوبه

به امرت ای شه غفار توبه

خجالت میکشم از کردهٔ خود

ببخشا از کرم بادار توبه

خطا کردم فزون از حد زیاده

ندامت میکشم بسیار توبه

تو دانی من چه ها کردم درین دهر

به جز رحم است نشاید کارتوبه

شدم بیزار از فعل بدخود

پشیمانم من ای جبار توبه

به عجزم کن نظر ای شاه شاهان

به حق سرور وسردار توبه

به حق مصطفی سردار کونین

بکن لطفی توای ستارتوبه

الهی توبه کردم توبه کردم

به عشق وصدق دل تکرار توبه

کریما هیله من خوبی نکرده

ببخشایش توای غفار توبه

نـــگارنـــده!

عبدالباقی(هیله من) فرزند الحاج مولاناسلطان علے غزنوی متولدسال
۱۳۳۶ در قریه امیر محمد خان ولایت غزنی
تحصیلات نظامی ح ـ ش کشف و تعلیم و تـربیه
تحصیلات ملکی رشته دری ادبیات
عضویت اتحادیه نویسند کان و همچنان عضویت هیات رهبری مرکز فرهنکی حضرت حکیم سنائی غزنوی را دارابوده از نکارنده رساله به تیراژ ۳۰۰۰ جلد بنام تاریخچه سواد آموزی در افغانستان وهم چنان مقالات واشعار متعدد به زبان های پشتو ودری طبع کردیده رساله عرفا وصوفیان متاخر غزنه و عشق و انسان از نظر سنائی ومولانا آماده چاپ میباشد

نوت :- درین مجموعه بنده عاصی
خواسته ام دردهائی جانکاهم را با اشکهای
گرم کلمات مداوا کنم اگر احساس و عاطفه
مانع مراعات نمودن فن شعر و ادب شده
باشد معزورم باید

با عرض حرمت

به حق تسلیم شو تا وادهی از کبر و آن بیدل
به دریا قطره چون گم گشت دریا دانه و کارش